

Frederikke Brostrup

LIVET HJEMME

Om dokumentaristisk familiefotografering.

GLEM ALT OM FOTOS AF SMILENDE BØRN I BØLGENDE KORNMARKER FOR HOS FAMILIEFOTOGRAF FREDERIKKE BROSTRUP ER BILLEDSTILEN DOKUMENTARISK. DET BETYDER, AT BILDERNE IKKE ER ISCENESATTE OG POLEREDE, MEN DERIMOD ER FOTOS AF HVERDAGSLIVET I EN BØRNEFAMILIE MED ALT, HVAD DER FØLGER MED AF MADPAKKER, BLESKIFT OG SNOTNÆSER.

Af Ulla Sauerberg Foto Frederikke Brostrup

Hvornår og hvorfor begyndte du at fotografere børn og deres familier?

Det begyndte jeg med i august 2007. Der blev jeg selvstændig. Jeg sprang ud fra 10 meter vippen. Jeg gjorde det fordi, at jeg både fotografisk og menneskeligt er optaget af barndom og barneliv. På det tidspunkt var det mere børnene end familier jeg fotografere, men jeg fotografere hjemme hos dem, som nu. Jeg har aldrig fotografere i et studie.

Hvad er din fotografiske baggrund?

Jeg er selvudlært fotograf. Når det er sagt, så er det en vej, som jeg har fyldt med masser af workshops, kurser og mentorships. Så det er jo ikke den klassiske fotografuddannelse, men på den måde bliver jeg ved med at uddanne mig løbende. Især fotograf Kirsten Lewis og hendes workshops og mentorship er grunden til, at jeg laver det, jeg laver i dag.

Har dit fotografi og billedsyn udviklet sig med tiden?

Det har absolut udviklet sig. Det ville også være foruroligende, hvis billedsprog ikke havde udviklet sig på 15 år, og det håber jeg da, at det vil blive ved med. Men man kan sige, at jeg er gået fra at ville skildre barnet og barndommen til, at jeg vil skildre familien. Det ene udelukker ikke det andet, men jeg er blevet mere optaget af de historier der er i familien.

Du har fotografere over 1000 familier, bliver du aldrig træt af at fotografere børn, der leger, spiser, trøstes mm?

Nej. Det gør jeg ikke. Jeg bliver stadigvæk rørt.

Har du et yndlingsfoto blandt dem, du har taget?

Jeg har ikke et, men jeg har flere, hvor jeg fra jeg trykkede på udløseren til jeg sad med billedet har haft en oplevelse af at det hele gik op. Det er en super god følelse. At det jeg så, valgte og mærkede i momentet også fungerer 100% på print. F.eks. billedet, hvor barnet står og tisser, mens mor laver mad i køkkenet står ved siden af. Det er jeg vant til glad for, fordi det er velkomponeret, det er genkendeligt og en historie, vi alle kan spejle os i. Jeg holder også meget af billedet med de to søskende, hvor jeg har komponeret billedet ud fra lillebror i baggrunden. Der er et vidunderligt nærvær når jeg arbejder med lag i mine kompositioner, som i dette billede som jeg holder særligt af.

Du fotografere f.eks. mødre, der langtidsammer eller fædre, der smører salve i numsen på deres børn, hvilke reaktioner får du på den type billeder?

Jeg får ikke altid så mange reaktioner, for der er jo mange gange, hvor jeg ikke hører, hvad folk tænker. Men lige præcis det med langtidsamning, så har nogle syntes, at det var grænseoverskridende. Folk må gerne ikke kunne lide mit fotografi, men det, der rammer mig er, når den mor, der har vist mig tillid bliver udshamet. Heldigvis er der også mange, der hylder det og synes, at det er vigtigt at jeg viser alle sider af forældreskabet.

Jeg synes generelt, at det er vigtigt at normalisere handlinger som er helt almindelige i en familie f.eks. at smøre sit barn i numsen med salve. Jeg har oplevet fædre, som fortæller at de altid har badebukser på, når de er i bad med deres børn. Det vil jeg ikke dømme, men jeg synes, at det er trist, hvis det er fordi, man som mand og far er blevet forskrækket over at være i tæt, kropslig kontakt med sit barn på naturlig vis. Om det er i et badekar eller man skal smøre salve i numsen på sit barn, så vil jeg gerne vise det, og vise at der er intet forkert i det. Jeg tror generelt på, at når vi skildrer VIRKELIGHEDEN, så er det måske lettere at være i den...

Hvordan har du det med, at Instagram og Facebook ofte censurerer dine billeder?

Det er vildt irriterende. Jeg synes, at det er uhyggeligt, at jeg får en besked om, at billedet er blevet slettet, fordi det indeholder nøgenhed/seksuel aktivitet. Det er børn, det er sommer, de har bare maver. Altså de har bare maver. Ikke nøgne, men bare maver. Det er skræmmende at børn seksualiseres på den måde.

At fotografere et barn, der er vredt eller ked af det, kan være en smule grænseoverskridende for nogle, men er der nogle situationer, hvor du vælger at trække dig?

Ja, det er der. Det er et spørgsmål om, at jeg kan mærke, hvornår jeg skal trække mig. Så er der også nogle andre gange, hvor jeg presser mig selv til at blive ved, selvom det føles lige på grænsen. Det kan f.eks. være, hvis et barn har slået sig og græder, og i sin gråd kigger på mig med et blik, der siger 'nu tager du noget fra mig, som jeg ikke vil have'. Det er svært. Man må mærke selv, hvor ens grænser går. Jeg fotografere igennem det hele, hvis der er konflikter, gråd mm, men jeg respekterer en lukket dør, eller hvis der er noget, forældrene eller børnene ikke vil have, at jeg fotografere.

Hvilke råd ville du give dig selv med den erfaring, du har nu, dengang du lige var startet op?

Betydningen af at have et fotografisk netværk. Det havde jeg ikke i starten. Der gik mange år før jeg fik et fotografisk netværk, og jeg er stadig i gang med at udbygge det. Når man som jeg ikke kommer fra en skole, hvor man kommer en flok ud med et fagfællesskab, så bliver man lidt alene. Det kan blive lidt ensomt og noget mere ukritisk. Man får enormt meget ud af at være i et fagligt fotofællesskab... det får én til at stå mere på tæer – og det er godt!

Instruerer du aldrig dem, du fotografere?

Man kan sige, at hvis jeg kun er hos en familie i et par timer og ser, at der er et dårligt lys, der hvor de leger, og der er et andet rum, hvor lyset er godt, så foreslår jeg, at vi rykker legen ind i det andet rum. Det kan jeg sagtens finde på. Men hvis jeg skal være der i mange timer, så gør jeg ikke noget.

Hvilke råd ville du give andre fotografer, som godt kunne tænke sig at fotografere børn og familier dokumentaristisk?

Jeg vil sige, at du skal mærke efter, om du kan være komfortabel i at komme ind

i folks privatsfære og private rum. Hvis du synes, at det er akavet at bevæge dig derind, så tror jeg ikke, at du skal gøre det. Det er et af de spørgsmål, jeg får allermost 'er det ikke akavet at kravle rundt inde i folks soveværelse?', og nej det er det ikke for mig. Det har det aldrig været. Men det er gået op for, at det er ikke alle, der har det sådan. Det er en af mine gaver, og det har stor, stor betydning for, hvor tæt jeg får lov til at komme på familien. Det er et godt råd. Et andet råd vil være at være nænsom og modig og vide, hvad det er du vil fortælle med dine billeder.

Kan du uddybe det sidste?

Hvorfor fotografere du? Hvad vil du skildre? Humoren? Forældreskabet? Søskenrelationer? Find ud af hvad du er optaget af, for ellers skildrer du kun handlinger, og det er slet ikke så interessant som at skildre følelser.

Kan du fortælle lidt om din metode og måden, du arbejder på?

Jeg blander ret hurtigt ind i familien... Jeg er ikke fluen på væggen, for jeg taler selvfølgelig også med familien mens vi er sammen. Men jeg kan være stille i lang tid og er meget betragende – både i fht. hvad der sker, i fht. lys og komposition og i fht. hvem lige præcis denne her

familie er, og hvad det er jeg vil fortælle i mine billeder netop her hos dem. Og så følger jeg ellers familien i det der sker. Jeg fotograferer langt fra alt det som sker – ikke alt er interessant billedmæssigt. Men jeg leder efter stemninger, følelser, lys...

Det er vigtigt for mig, at forældrene præsenterer mig som Frederikke for børnene og ikke som fotografen. Der er en kæmpe forskel på, om forældrene siger til børnene 'nu kommer Frederikke' i stedet for 'nu kommer fotografen', for en fotograf er en fremmed, der kommer, og så er børn naturligt mere på vagt, eller der er mere afstand. Frederikke er en vi kender, og så går det hele meget lettere.

Hvilke fotografer er du inspireret af ift. familiefotografering, og som du kan anbefale?

Der er Minna Ridder Stolpe fra Sverige, hun er super dygtig og meget konsekvent i sin billedstil og god til at skildre humor i familien. Så er der Nienke Koedijk fra Holland, som også en utrolig dygtig dokumentarisk familiefotograf, og som laver nogle fuldstændig vanvittige farvebilleder. Men hvis jeg skal nævne nogle af de fotografer, der inspirerede mig

dybt, så er det selvfølgelig amerikanske Sally Mann og franske Alain Laboile. De er begge kunstfotografer og jeg bliver altid meget, meget stimuleret af deres værker som er som poesi for mig.

Hvad holder du mest af ved at lave dokumentarisk familiefotografi?

At være i det totale tillidsfulde rum, som den familie jeg fotografer og jeg skaber sammen. Det er vidunderligt og det er generøst. At vide at jeg laver livshistorier til dem med mine fotografier.

Derudover er det pragtfuldt at se hvor mange forskellige måder der at lave en dejlig familie på.

Hvorfor kalder du dine fotos for Livet hjemme?

Egentligt er jeg inspireret af sociologen Erving Goffman som i sin teori taler om to centrale begreber Backstage og Frontstage. Kort fortalt, hvordan vi som mennesker agerer forskelligt om vi er hjemme (backstage) hvor vi kan være os selv, eller om vi er sammen med andre mennesker ude i samfundet (frontstage) hvor vi alle mere eller mindre ubevidst naturligt er en del af den scene der er sat af normer og samfund. Goffman er en gammel gut fra 1922 – og i dag hvor også de sociale medier findes, ser jeg

bestemt dem som frontstage. Jeg laver mine billeder hjemme hos familierne, så tæt på backstage man kan komme, når nu jeg er der som "gæst" med mit kamera. Derfor hedder de Livet hjemme. Altså en drønvigtig kontrast til "tidens frontstage" – de glørficerede sociale medier.

Hvad er årsagen til, at du primært fotograferer i s/h?

Der er mit primære billedsprog. Men når det er sagt, så er der også nogle billeder, der insisterer på at være i farver. Når jeg ser dem, så er jeg ikke i tvivl. Det kan f.eks. være, hvis der er en farve, der går igen og binder billedet sammen eller er med til at styrke historien i billedet.

Hvad fotografer du med?

Nikon D5 spejlrefleks, et spejlløst Nikon Z7 og et undervandskamera Olympus Tough TG-6, hvis folk er ved vandet eller har en pool. Jeg bruger mest mit 24-70 mm objektiv, men har også altid et 35 mm, 85 mm og 50 mm i tasken.

Se mere om Frederikke Brostrups familiefotografering på www.frederikkebrostrup.dk

